

VULKÁNOS GEOMESE 1.

Egykoron azon a helyen, ahol most a mesét hallgatjátok a hatalmas Pannon-Birodalom végeláthatatlan mocsarai húzódtak. A tavak és vizek tündéreinek világa leáldozóban volt már, a Pannon-tó roppant víztükre dél felé kezdett visszahúzódni, nádasoktól susogó partja Sió vízi tündér rejtekétől is eltávolodott már. Szegény tündérnek órákat kellett gyalogolnia, ha vízhez akart jutni. Csillagfényes éjszakákon gyakorta feltámadt benne a vágy, hogy kagylóhéj csónakján bevezessen a nyílt vízre, mely tükröt tart az égnek, és egyszerre lássa a végtelen magasságban és a végtelen mélységben hunyorgó csillagokat. Ilyenkor mindig megvárta a hajnalt, amikor a felkelő Nap aranyhidat küldött a gyűrűvulkánok hatalmas, fekete városa felé. Mindig szorongással vegyes szomorúság töltötte el, ha arrafelé nézett: az új istenekre gondolt, akik nem az égben, s nem is a tó mélyén lakoztak, hanem a föld alatt, és egyre erősödtek.

A mai Tihanyi-félsziget helyén állt Kamon Királysága, melyet a Bátrak Városaként emlegettek szerte a Pannon Birodalomban.

Két törzs lakta a várost: a gyűrűk belsejében a Hawaiki törzs telepedett le, ami az ősi nyelven annyit jelent: „Tüzes Tó Népe”. A gyűrűk tetején és oldalán a fékezhetetlen Surtsay törzs lakott, ők úgy hívták magukat „Tűzgyűrűk Fiai”(1). Aki ismeri e földet és a rajta élő népeket, tudhatja, hogy itt soha sincs nyugalom: hol itt, hol ott kel életre valamelyik látató, forrón, fortyogva, bugyogva, fröcsögve, s a griffmadár lovasok, akik az éjszakai őrjáratot végzik a Birodalomban, félelemmel a szívében repülnek Tihany fölé, mert a születő látató mindig kísérteties látvány: olyan, mintha egy új, vörösen izzó óriás szem nyílna az égre (2). A látató belsejében gyakran tüzeső és kőzapor tör a magas ég felé (3), ilyenkor az örökké éber papok tűz és füst áldozatot mutatnak be Pelée tűzistennő és Vulkanusz kiengesztelésére, akik újra és újra egymásnak feszülnek földalatti termeikben, s haragjuktól megolvadnak a mélység rideg kőzetei, s életre kel Magma a vörösen izzó kígyó, aki megolvadt kőtestével elindul a felszín felé forrón és feltartóztatatlanul. A vak Kamon király érzi elsőként közeledtét, mert a föld először finoman remegni kezd, s csak ezután szakad fel Földanya testéből Volcano mély, morajló hangja, melytől minden teremtményen tisztelettel ötvözött borzongás vesz erőt, hiszen még a legkisebb gyerek is tudja Kamon király városában, hogy hamarosan maga Pelée istennő mutatkozik meg a föld feletti világban. Már hallani is sístergő, süvítő lélegzetét, amivel egyidőben robban a magasba éjfékete hamufelhőből álló koronája, melynek tövében hófehér gőzszoknyája gomolyog (4).

Más alkalmakkor Vulkanusz teremtménye Magma szabadul ki, de odafent a felszínen már Láva a neve, (5) és sokszor beköltözik valamelyik gyűrűvulkánba, mint egy fészekbe, de ott örökre fogoly marad, s csak addig él, míg ki nem hűl a teste (6). Máskor a szabadságot és a gyors halált választja: kirobban a börtönét adó csatornából, teste apró cafatokra robban szét a levegőben, szempillantás alatt elveszti az életét adó forróságot, s a lávakígyó hideg, kővé vált darabokban ér a forró felszínre, ahol már nem tud újra megolvadni. A város lakói láva testének darabjait bazaltnak nevezik, gondosan összegyűjtik, s ezekből építik fel templomaikat, házaikat, kerítéseik lábazatát.

Kezdetben minden ház fekete volt Tihanyban. Ez volt a Fekete Kövek Kora. A Fehér Kövek Koráról, Helkáról, Kelénről, Thuz hercegről és a többiekről majd legközelebb mesélek.

A szövegben szereplő zárójelben levő számok a meséhez tartozó fotó illusztrációkra utalnak. A fotók a geojátékok hír alján, a lapozható galériában találhatóak (utolsó 5 kép).